

7. Hogy senki félre ne értse ezeket a pályaudvari gondolatokat, el kell mondanom, hogy most minden misém előtt a régi lépcső-zsoltárt így mondom el: „Introibo ad altare Dei, qui laetificavit iuventutem meam et nunc beatificat senectutem meam”: örvendetes volt az ifjúságom, és most boldog az öregségem, mert ha visszatekintek eddigi életemre, elmondhatom — Isten kegyelmével —: „Non inutilis vixi”: — nem volt haszontalan az életem. Imádkozhattam Hozzá, dolgozhattam Érte, és megtanultam szenvedni is, csak egyet nem: embertől félni. — Van három dolog, amihez kérem Isten szabadító erejét. Libera me Domine: a készületlen haláltól, — mulasztásaimtól, — és az esetleges rejtett, idegen bűneimtől.

8. Nem vagyok életunt, csak földet unt. Szent Pállal mondom: „Cupio dissolvi et esse cum Christo”: — vágyva-vágyódom már, hogy Krisztusnál és Krisztussal lehessenek. De ugyancsak véle és az öreg Szent Márton püspökkel vallom azt is: „Non recuso laborem”. Ha az Úr még föl akar használni és kívánja, hogy tegyek valamit az Ő dicsőségére és a lelkek javára, készen állok. Tudom ugyanis, hogy erőt és kegyelmet is ad majd hozzá. Ha azután így sikerül majd a vonatomra szállni, akkor talán elmondhatják rólam: Istennel élt, — reméljük, most Istennél él. Az Ő magvetője lehettem a földön, az aratásnak a mennyben örvendhetek.

9. Nem lettem embergyűlölő sem, pedig nehéz ezt ma elkerülni. De én egyre jobban elszakadtam Horatiustól, és Krisztushoz csatlakoztam. Még papok is dicsérték Horatius bölcsességét: „Odi profanum vulgus et arceo”: — meggyűlöltem ezt a profán tömeget, és távol tartom magam tőlük és őket magamtól. Így tesz ma nagyon sok ember, ha csak emberileg gondolkozik. Jézus azonban azt mondta: „Misereor super turbam”. Én is egyre jobban csak szánni tudom ezt a szegény nyomorult mai emberiséget, főként az ifjúságot; nem is tudják, hogy mit cselekesznek.

10. Ezek után kérve kérem az Urat, hogy életem utolsó estéjén is elmondhassam azt a két fohászt, melyet most is lefekvéskor utoljára imádkozom: „Atyám, kezdedbe ajánlom lelkemet.” És: „Uram, adj örök nyugodalmat nékem, és az örök világosság fényeskedjék nékem.”

† P. Szunyogh Xavér Ferenc OSB (1975)

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Megint csak Hozzád menekülök, Uram! Könyörülj rajtam!

Környezetem és türelmetlenségem a kétségbeesés szélére sodort. Elfelejtettem, hogy legfőbb feladatomban itt a türelem gyakorlása. Talán azért küldted sűrítve a türelempróbákat, hogy újra rádöbbenjek hivatásomra. Meg kellene köszönnöm őket, s e helyett kétségbeesem. — Azért jövök Hozzád most, hogy kérjelek: ne csak a próbákat, kegyelmedet is sűrítve küldd. Elfogy a lélegzetem. Nem bírom az iramot.

Uram Jézusom, tudom, hogy Te rengeteg türelmet gyakoroltál földi életedben. A Tizenkettő ugyancsak mester volt az alkalmak szolgálatában. Meg a többi kortárs is. — És mennyi türelmet gyakorolsz a történelem folyamán. A népekkel, egyesekkel, velem szemben. Ha csak egy napomat nézem is... Valóban isteni türelem kell hozzá, hogy elviselj. Ezt én gyorsan elfelejttem, és a legelső alkalomnál úgy gondolom, jogosan türelmetlenkedhetem.

A nap folyamán gyakran az utamba akad egy-két sokat beszélő ember. Iszonyú néha a szóáradat. Kor- és kórtünet. Jócskán akad ilyen embertársam. Velük szemben majdnem mindig vereséget szenvedek. Persze találok „mentő

körülményeket.“ Ha a sok szövegből csak nem világlik ki, mit kívánnak tőlem, sürgetnem kell a lényegét. Ezt többnyire türelmetlenül teszem. Mert jogosnak látszik. Tudom Uram, hogy mégsem az. Mert egyfelől talán csak az a lényeg, hogy végighallgassam a beszélőt, másfelől hogy ne veszítsem el a türelmemet. Te tudod, Jézusom, hogy ez a legritkább esetben sikerül. Segíts, hogy egy kicsit türelmesebb legyek!

Olyan embertársak is akadnak, akik mindig mindent jobban tudnak, és örök-ké tanácsokat osztogatnak. Menekülnék előlük. De nem lehet! Csak a türelem segít. Szabadíts meg a türelmetlenségtől.

A világ ügyeinek rendetlen folyása láttán „jámbor“ környezetem azzal fenyegetőzik, hogy egyszer majd Te is elveszted a türelmedet, és közibénk sújtasz. Ezen persze meg kell döbbennem. Mert a Te türelmed akkora, hogy még ezt a szűk gondolkodásmódot is elviseled. — De elrendeznénk „mi“ helyetted a világ folyását és az egyesek sorsát! Még az egyházét is. Sok mindent nem tűr-nénk, amit Te tűrsz. Természetesen külsőségeket. A lényegét szívesen hagy-nánk, mert az nekünk is türelmeprobát jelentene.

Uram! adj erőt, hogy ha nem is értem ezt a gondolkodásmódot, viseljem el türelemmel. Hogy embertársam annyira más, mint én. Hogy néha minden ellenem esküszik, és magamnak is elviselhetetlen vagyok. Te elviselsz, Uram! Taníts türelemre! Hogy örökké botladozom . . . Adj türelmet az újrakezdéshez. Hogy mindennap ugyanazokkal a türelmet igénylő emberekkel találkozom: add, hogy türelmes legyek hozzájuk! Uram! mi lenne velünk türelem nélkül? Mi lenne belőlünk, ha Te lennél türelmetlen velünk szemben? A Te végtelen türelmed éltet és tart bennünket. Add, hogy hálából mi is elviseljük egymást. Türelmed csodája, hogy itt vagy köztünk napról napra. Tűröd a közönyt, hidegséget, mel-lőzést. Bocsásd meg türelmetlenségünket Veled, embertársainkkal, önmagunkkal szemben, és adj a Tiédhez hasonló türelmes szívet. Amen.

Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Ma Parayao faluban vagyok. Nem első alkalom. A havi mise és beteglátogatások gyakran visznek oda. De ez ma egyedülálló alkalom: barrio-fiesta, azaz templombúcsú. Alighogy megpillantják a Volkswagenemet, a fúvós zenekar 12-es hangerővel rázendít, úgyhogy még az előző esti táncolásba belefáradt, mélyen alvó emberek is kirepülnek az ágyukból. Felharsan a kiáltás: ITT A PÁTER! Ahogy kiszállok az autóból, barátságosan köszöntenek a korán kelők, — engem, a Legio Mariae három női segítőjét és a két ministránst. Azután jönnek a hívők: függén a gyerekek, utánuk lassan a felnőttek. Egyeseknek még majd leragad a szemük, mások viszont már — vagy tegnap óta még mindig — be vannak csípve a Védőszent tiszteletére.

A templom körül ott állnak a kereskedők bódéi: enivaló, sör, limonádé, játékok és minden, ami szemnek-szájnak kedves. Sok idegen arcot látni a tömegben: rokonok, ismerősök, barátok messze földről és kíváncsiak a szomszéd falvakból. A védőszent tiszteletéről és a vérrokonság bebizonyításáról van szó. Az ilyen gesztusok többnyire súlyos hozzájárulást jelentenek a kápolna karbantartásához. A jótévő nevét azután bevésik a kápolna falába. Minél többet ad, annál nagyobbak a betűk.